

Prædiken til Anden påskedag

Luk. 24, 13-35

Dagen efter er vi altid meget klogere. Dagen efter har vi altid en masse flere svar. Dagen efter kan vi se tilbage og finde ud af, om forventningerne blev indfriet eller skuffet.

Dagen efter ved vi, om festen blev vellykket. Om der var mad nok til alle, om onkel Orla igen fik en enkelt genstand for meget, om faster Birthe diskede op med de samme gamle historier.

Dagen efter ved vi, om koncerten var alle de mange penge værd. Dagen efter ved vi, om fodboldholdet levede op til vores opskruede forventninger og til tider urealistiske drømme. Dagen efter ved vi om, der skal kippes med flaget eller holdes ekstra lav profil.

Dagen efter ved vi, om det var terror eller galmandsværk. Dagen efter ved vi, om der var grund til bekymring eller panikreaktion. Dagen efter ved vi, om vi skal grine eller græde.

To disciple er på vej.

De er som den slukørede fodboldfan, der lige har været vidne til en finale, hvor yndlingsholdet havde spillet sig tæt på noget stort og så tabte med et brag – eller den håndboldfan, der efterhånden må have et mindre traume med Spaniens betydning for danske herrelandsholds chance for at få

ædelmetal om halsen.

De er som den forventningsfulde tilskuer, der ønskede sig at se den store karakterskuespiller på intims scenen – som Sean Connery på Mungo Park – for at møde skiltet ved døren, at forestillingen er aflyst, fordi han ikke kunne sine replikker.

De er som desillusionerede tyske soldater for 70 år siden, der måtte vandre ned gennem Danmark for at forlade deres besættelsesopgave. Tabere af en krig, som de måske ikke engang helt kendte baggrunden for. Nu kan de se de øjne, der engang viste en form for frygtbetonet respekt, kigge med afsky og uden den mindste smule medmenneskelighed.

Der går de på den 11 kilometer lange strækning, som skal tilbagelægges. 11 kilometer med samtale og larmende tavshed, der skulle fordøje det, de havde været vidne til. Jeg husker en lektor på universitetet, der stillede det relevante spørgsmål: hvad skulle de i Emmaus? For på den måde at komme nærmere ind på dybden af den tunge gang de er ude i.

Svaret er så enkelt, som det kan være. De skal hjem. De er disciple. De er tilhængere. Deres helt har fejlet. De troede, han skulle

Udgivet af

Grundtvigsk Forum
Nr. 390. 118. årgang
April 2017
ISSN 0901-2214

være deres guld og grønne skove, og i stedet var han bevidst fattig og blev henrettet på et stykke affaldstræ. Hvor ynkeligt og ydmygende kan det egentlig blive? Nu er showet forbi, nu er kampen slut, det blev ikke til medaljer og en sjov plads på sejrspodiet. Det blev til hektiske sidste dage, hvor de måtte gemme sig og fornægte deres helt for ikke også selv at blive genstand for pøbelvrede.

De går slukørede og opgivende hjem for at modtage familiens og vennernes hånlige latter over, at de virkelig hoppede med på vognen og troede på den fupmagers letkøbte løfter.

Det hjælper ikke stort på stemningen, at de tilmed har hørt rygter fra nogle af de andre om, at den klippehule, som Jesus blev lagt i, åbenbart var tom. For hvem vil dog tro på det i deres landsby? Et er, at de valgte at følges med en, der blev kaldt den store profet, men at de kommer tilbage og taler om ham som en, der kan forsvinde fra sin grav er utænkeligt. De vil blive betragtet som de rene galninge.

Mens de går deres fortvivlede tabertur mod hånlatteren, møder de den fremmede. De møder en, de ikke havde ventet at møde, de møder en, som åbner situationen mod noget, den ikke var i sig selv. De møder ham. De møder den korsfæstede i den opstandnes skikkelse. Og det ændrer deres liv for altid. De er allerede kommet hjem, men vender om, tilbage til livet som disciple, tilbage til livet som opstandelsesvidner.

I vores kirkeårs inddeling af tekster, er der sket en uheldig favorisering. For hvor påske-dag oftest fejres med det store udtræk af

lys, blomster og fuld skrue på instrumenterne, så er anden påskedag måske nok lidt mere et appendiks. Men tekstmæssigt er det nok i virkeligheden lige omvendt. Påskedag lyder den temmelig nøgterne fortælling om mødet med en tom grav og en engel, der fortæller utroligheder om manden, der er væk. Men den slutter i uvisheden. Anden påskedag er fortællingen om det, der følger – og bliver på den måde også svaret på det gode og altid relevante spørgsmål, man må stille til bibelens fortællinger: hvad rager det os? Når vi hører om disciplenes møde med Jesus på vejen, så er det mest af alt en fortælling om, hvorfor vi er her.

Altså hvorfor der stadig i 2017 findes en kristen kirke, der lever videre på de samme handlinger, som optræder i fortællingen. Disciplene fortæller om de begivenheder, de har været vidner og medvirkende til og mødes af en udlægning. En refleksion og perspektivering af teksten, en prædiken, kort fortalt. Og dernæst, når de ved, hvorfor de er samlet, deler de et måltid sammen. Men fortællingen udmærker sig ved, at der i hvert enkelt led er tale om, at den konkrete handling har en merbetydning udover det, der sker i øjeblikket. De møder en fremmed, som viser sig at være en gammel ven. De fortæller om begivenheder og får løftet dem ind i en større sammenhæng. Og mens det sker, brænder hjerterne i dem, de talte ord bliver næring til liv, det vækker en passion i dem for den vej og det liv, som de kort forinden fandt meningsløst støvet og lang.

Men endnu mere i måltidet. Det starter som en høflighedshandling, man lader jo ikke en fremmed gå videre ud i den uoplyste nat. Så

bryder han brødet, og de mindes om det måltid, som for få dage siden havde virket mærkeligt og mystisk, men som nu bliver håndgribelig realitet for dem. For de griber det nærvær, de mødte i måltidet, de bærer de brændende hjerter med sig, når de ikke lader sig nøje med landsbyens gadekær og i stedet vælger livet som opstandelsesvidner. De er som den kristne kirke. De er sat til at bringe branden og brødet videre til dem, der ikke selv kunne være der.

I 1992 vandt Danmark EM-guld i fodbold, og selv om kun ganske få danskere var til stede på stadion i Göteborg, så var der mange flere, der følte sig som medvidner til opfyldelsen af det legendariske ”If you can’t join them, beat them”. De hørte vidnernes udlægning og tog den til sig. Det var næsten som at være der selv.

Kirken lever der, hvor den gør det samme som disciplene. Hvor den lader branden få frit løb som tro, håb og kærlighed, hvor den samles om måltidet og deler gavmildt ud til sultende og tørstige. Kirken lever der, hvor den ser et møde med den korsfæstede og opstandne i papirtynde brødstykker og lagret portvin. Kirken lever der, hvor den udråber det utrolige til tro: Han er sandelig opstanden og hans ord er liv og ånd. Til småfortabte disciple på vejen hjem og til dig og mig, når livs-gps’en har mistet signalet.

Emmaus-fortællingen er fortællingen om, at opstandelsen er troværdig – værd at tro på. Og den er samtidig en udlægning af, hvorfor den kristne kirke lyder, lugter og ser ud, som den gør. Den vidner ved at være. Som fortællingen om det, der var engang og kirken vidner ved at sætte fortællingen ind i

Redaktion

Valgmenighedspræst
Margrethe Dahlerup Koch
V. Strandbjerg 32
6950 Ringkøbing
mdkoch@mail.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

den sammenhæng som alle tiders både sejr-
rige og nederlagsbefængte befinder sig i.
Den vidner ved at holde fast i at bryde brød
som den korsfæstede og opstandnes måde at
være her på.

Men kirken er som de to disciple. Den er
aldrig mere end konkrete menneskers kon-
krete ord og handlinger. Havde disciplene
ladet Jesus gå videre, havde de aldrig gen-
kendt ham i det brudte brød. Havde de valgt
landsbyens tryghed frem for vidnesbyrdets
tyngde, så var troværdigheden af den kors-
fæstedes opstandelse væsentligt forringet og
måske blevet i Jerusalem.

Vi samles en anden påskedag og kan tillade
os at håbe. Håbe, at den korsfæstede og op-
standne også er her – og sender os og siger
os, hvad vi skal gøre og indgyder mod, så vi
tør være og gøre i dag, hvad der evigt gi'r
mening.

Dagen efter så de ham igen. Dagen efter
bliver det tomme gravmørke til et lysleven-
de møde. Dagen efter er vi aldrig mere de
samme.

Glædelig påske! Amen

Martin Rønkilde

Skt. Nicolai, Kolding

Salmer:

408, 236, 249, 241, 245, 234